

[Miljøministeren]

ning, dvs. levnedsmidler, miljøbeskyttelse, naturfredning samt kemiske stoffer og produkter.

Spørgsmål om arbejdsmiljø og gensplejsning er omfattet af lovgivning, som arbejdsministeren er ansvarlig for, og der er den nødvendige hjemmel til at regulere området. Arbejdsministeren vil i den forbindelse fastsætte regler om en registreringsordning som omtalt i folketingets dagsorden fra februar.

Lovforslaget regulerer direkte den egentlige gensplejsning, men der er i § 3 åbnet mulighed for at regulere andre genteknologier end gensplejsning. Baggrunden herfor er et ønske om i første omgang at koncentrere indsatsen om det, der i dag må betragtes som kerneområdet inden for genteknologien, nemlig gensplejsning.

Grundprincippet i lovforslaget er jo, at anvendelse af gensplejsede organismer og celler eller fremstilling heraf ikke må ske uden godkendelse. Det var også på den baggrund, hr. Steffensen præciserede ordet godkendelse så stærkt.

Et helt centralt element i forbindelse med godkendelse vil være en sundhedsmæssig og miljømæssig vurdering af eventuelle risici ved den planlagte anvendelse af gensplejsning. Herved vil der blive skabt mulighed for at hindre, at der igangsættes aktiviteter, som kan føre til uønskede virkninger, og samtidig får virksomhederne sikkerhed for, under hvilke betingelser der kan arbejdes.

Godkendelsesordningerne er udformet således, at de fleste typer af godkendelser skal meddeles af miljøministeriet. Produktion ved hjælp af gensplejsning skal imidlertid godkendes af amtsrådet ifølge forslaget. Denne situation er parallel til de forhold, der er omfattet af godkendelsesordningen i miljøbeskyttelseslovens kapitel 5, og det er netop for at undgå dobbeltadministration, men også for at vi kan benytte kendte veje. De lokale folkevalgte myndigheder bør i videst muligt omfang afgøre sager, som vedrører lokale forhold.

I fornødent omfang vil der være mulighed for, at amtsrådene indhenter rådgivning fra levnedsmiddelstyrelsen. Det har flere ordførere for øvrigt også været inde på. Det var også sådan, man kom igennem med den første godkendelse i Vestsjællands amt efter grundig konsultation i miljøministeriet, som jo igennem denne begivenhed også slog fast,

at et sådant samarbejde kan etableres. Hvor behandlingen kræver særlig sagkundskab, eller hvor der må forekomme andre særlige grunde, kan sagerne kaldes ind til behandling i ministeriet.

Lovforslaget indeholder som noget nyt mere vidtgående regler om, at godkendelser kan gøres tidsbegrænsede og også, som visse ordførere har været inde på, kan tilbagekaldes, hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til sundhed, miljø og natur. Der er fra forskellig side givet udtryk for, at lovforslaget indeholder for mange bemyndigelser og dermed er blevet upræcist og uigennemsigtigt. Jeg skal i den forbindelse pege på, at vi med gensplejsningsteknikken står over for et område, som er ganske nyt, og hvor erfaringerne med den praktiske anvendelse er yderst begrænsede. Under forespørgselsdebatten den 4. februar 1986 var der bred enighed om, at vi i en sådan situation må være åbne og ikke afskære os fra at skabe klarhed, når nye problemstillinger måtte dukke op. Netop derfor er forslaget udformet som en rammelov med en række bemyndigelser, som gør det muligt at opfange og håndtere problemstillinger, som vi f.eks. ikke har mulighed for at forudse i dag.

Lad mig tilføje, at det i bemærkningerne til lovforslaget, hvor dette har været muligt, i meget vidt omfang er angivet, hvorledes bemyndigelserne tænkes anvendt.

Jeg vil godt knytte et par kommentarer til bestemmelsen i § 1, stk. 3. Reglen er jo ikke udtryk for en økonomisk afvejningsbestemmelse som den, der f.eks. findes i miljøbeskyttelsesloven. Bestemmelsen udtrykker, hvilke momenter der skal indgå i det skøn, der skal lægges til grund ved en administrativ afgørelse efter loven. Det drejer sig om hensynet til beskyttelse af befolkningen, beskyttelse af miljø og natur mod økologiske risici og fremme af samfundsgavnlig anvendelse af gensplejsning.

Fru Jytte Hilden var inde på spørgsmålet om gebyr. Det må stå klart, at den, der griser til, også må være den, der betaler for de opgaver, der herved bliver pålagt de offentlige myndigheder. Jeg er enig i betragtningen om, at det må være forureneren, der betaler, og jeg kan se nogle perspektiver ved en ordning, hvor både godkendelse og andre ting kan indgå som en naturlig del i en gebyrordning.